De ervaringen van een Hollandschen particulieren detective

I

MIJN EERSTE SCHREDEN OP HET SPEURDERSPAD.

Was 't toeval of een beschikking der Voorzienigheid? Ik wist 't niet. In elk geval was 't héél opmerkelijk, dat, juist toen ik met een diepen zucht mijn lectuur beëindigd had omtrent de sensationeele avonturen van Nick Carter, mijn oog viel op een advertentie, waarin door een particulier detectivebureau in een naburige stad een „ijverig en intelligent persoon" als medewerker werd gevraagd.

Sinds eenige weken was ik zonder betrekking, omdat ik de vermetelheid bezeten had, mijn hart en hand aan te bieden aan de dochter van mijn patroon, die, naar ik meende, niet geheel en al ongevoelig was voor mijne persoonlijke aantrekkelijkheden. Ik had mij echter vergist: Nelly stelde, verontwaardigd, haar papa van mijn brutaliteit in kennis en... ik werd ontslagen met een maand extra-salaris.

Mijn pogingen om op een ander kantoor geplaatst te worden, stuitten af op het bezwaar, dat ik geen goede referentiën kon overleggen, want mijn vroegere patroon maakte een ieder, die informatiën omtrent mij kwam inwinnen, deelgenoot van zijn verontwaardiging over mijn onbeschaamdheid, en het gevolg daarvan was, dat zelfs de chefs, die zich niet in het bezit van huwbare dochters verheugden, ongeneigd waren om een boekhouder in dienst te nemen, die dergelijke hooge aspiratiën koesterde!

De functie van detective lokte mij echter nog meer aan dan het eentonige pennelikkersberoep, waarin alleen afwisseling werd gebracht door de periodiek tot uitbarsting komende kwade luimen van chefs en superieuren.

Ik aarzelde dan ook niet lang, kocht een spoorkaartje en begaf mij, in de naburige plaats aangekomen, naar het detective-bureau „Het Arendsoog", dat in een stille straat op de 2de étage van een sober uitziend huis gevestigd was. Er bleken voor de geannonceerde betrekking verscheidene liefhebbers te zijn, want de wachtkamer van den Nederlandschen Sherlock Holmes was gevuld met allerlei personen van de meest uiteenloopende leeftijden en standen, die, zooals ik uit de gevoerde gesprekken opving, allen begeerig waren om zich aan den speurdersdienst te wijden. Ik moest dan ook eenigen tijd wachten, alvorens ik werd toegelaten in het heiligdom van den opperdetective.

De groote man wees mij, toen ik ten slotte tot hem vermocht door te dringen, een stoel aan en begon toen, mij een compleet verhoor af te nemen. Zoo moest ik hem ook de reden van mijn ontslag uit mijn vorige betrekking mededeelen. Wonder boven wonder bleek de detective daarover echter anders te oordeelen dan de dienaren van Mercurius, bij wie ik de laatste weken had gesolliciteerd, vóór hem gedaan hadden. Hij barstte in een hartelijk gelach uit, noemde mij een „bij-de-hande kerel" en vroeg, of 't een knappe meid was en of papa er warmpjes bijzat. Toen ik deze vragen bevestigend had beantwoord, steeg zijn hilariteit ten top en hij verzekerde mij, dat ik een „pientere rakker" was. Zelfs bleek hij zoozeer met mij ingenomen, dat hij bereid was, mij op proef als assistent-detective aan te stellen, met voorbijgang van de talrijke overige sollicitanten. Aan deze functie was een salaris van f. 5— per dag verbonden. Verder moesten alle onkosten voor dejeuners, diners, event. nachtlogies, enz. door mijzelf worden betaald; alleen de uitgaven voor spoorkaartjes zouden mij extra worden vergoed. Daar ik echter niet iederen dag genoodzaakt zou zijn om buitenshuis te eten of te logeeren, was mijn honorarium, volgens de verzekering van mijn nieuwen chef, ruimschoots voldoende om mijn uitgaven en kosten voor levensonderhoud te dekken. Bovendien zou ik voor iedere geslaagde onderneming, waaraan door mij was medegewerkt, 10% ontvangen van het salaris, dat de cliënten aan mijn chef zouden uitkeeren!

Reeds den volgenden dag moest ik beginnen, een proeve mijner bekwaamheid af te leggen. Het geval waaromtrent mij een onderzoek werd opgedragen, bleek echter geenerlei gelijkenis te vertoonen met de geheimzinnige zaken, welke door een Sherlock Holmes, een Nick Carter en een Joe Jenkins waren nagevorscht en uitgeplozen. Van geen ontmaskering eener dievenbende, geen inval in een opiumkit, geen onthulling van een afgrijselijken moord was hier sprake: 't gold eenvoudig een onderzoek omtrent het vermogen van een O. W.-er!

Deze opdracht was aan mijn chef verstrekt door een advocaat, die de belangen der echtgenoote van dezen O. W.-er behartigde. Bedoelde dame meende redenen te hebben, om zich over de ontrouw van haar wederhelft te beklagen. De bewijzen daartoe konden wel worden aangebracht, doch ... alvorens een aanvrage tot echtscheiding in te dienen, wilde de verstandige Eva's-dochter eerst gaarne onderzoeken, over welk vermogen haar man de beschikking had. Bij echtscheiding (zij was in gemeenschap van goederen gehuwd, zou de rechtbank waarschijnlijk aan de vrouw de helft der bezittingen toewijzen. Indien nu dit halve vermogen groot genoeg zou zijn, om behoorlijk van de rente te kunnen leven, dan zou de dame een echtscheidings-aanvrage indienen; in het tegenovergestelde geval wilde zij de zaak liever blauw blauw laten en blijven mede profiteeren van de ruime inkomsten, die haar ontrouwe metgezel geregeld uit zijn „zaken" trok.

Onmiddellijk toog ik aan het werk, om mijn speurderstalenten te toonen. Ik ontveinsde niet, dat de taak, welke mij was opgedragen, nu juist niet tot de gemakkelijkste behoorde, daar de O. W.-er den stand van zijn vermogen steeds stipt geheim had gehouden, doch ik besloot mijn beste krachten in te spannen, om mijn eersten detective-arbeid tot een goed einde te brengen.

Allereerst ging ik het kantoor van den O. W.-er eens in oogenschouw nemen, om te zien, of ik daar wellicht aanknoopingspunten voor mijn onderzoek kon vinden. Het toeval was mij reeds dadelijk gunstig, want de bureaux bleken gevestigd in een groot huis, waarin nog een viertal andere kooplieden hun kantoren hadden, en ik ontdekte 'n briefje:

FLINKE KELDER TE HUUR. TE BEVRAGEN BIJ DEN CONCIERGE

hetwelk op de deur was aangebracht.

Ik belde bij den concierge aan en ontpopte mij als handelaar in chocolade, die uit speculatief oogpunt een flinke hoeveelheid dezer lekkernij had opgekocht, en daarvoor bergruimte zocht.

De concierge leidde mij daarop in den kelder rond, welke door mij onder goedkeurend hoofdknikken werd bezichtigd. Terloops won ik eenige inlichtingen in omtrent de overige bewoners van het huis. Ik vroeg, welke kantoren er gevestigd waren, en met welke zaken de huurders zich bezighielden. Ik vernam toen o. a., dat mijn vriend de O. W.-er (Ophorst genaamd) eigenaar van het huis was, doch slechts een drietal kamers voor zichzelf in gebruik had.

„Is die Mijnheer Ophorst nogal een aardige man?" informeerde ik verder. Het gelaat van den concierge nam een raadselachtige uitdrukking aan.

„Ik houd van rust en vrede, Mijnheer, en daarom vertel ik maar liever niet te veel. Maar U zult me wel begrijpen, als ik U zeg, dat ik hier pas twee maanden ben en alweer hard naar een andere betrekking uitzie. Vroeger ben ik 10 jaar concierge in een automobielenzaak geweest, maar hier kan ik 't niet uithouden."

„Is die Mijnheer Ophorst dan zóó lastig?"

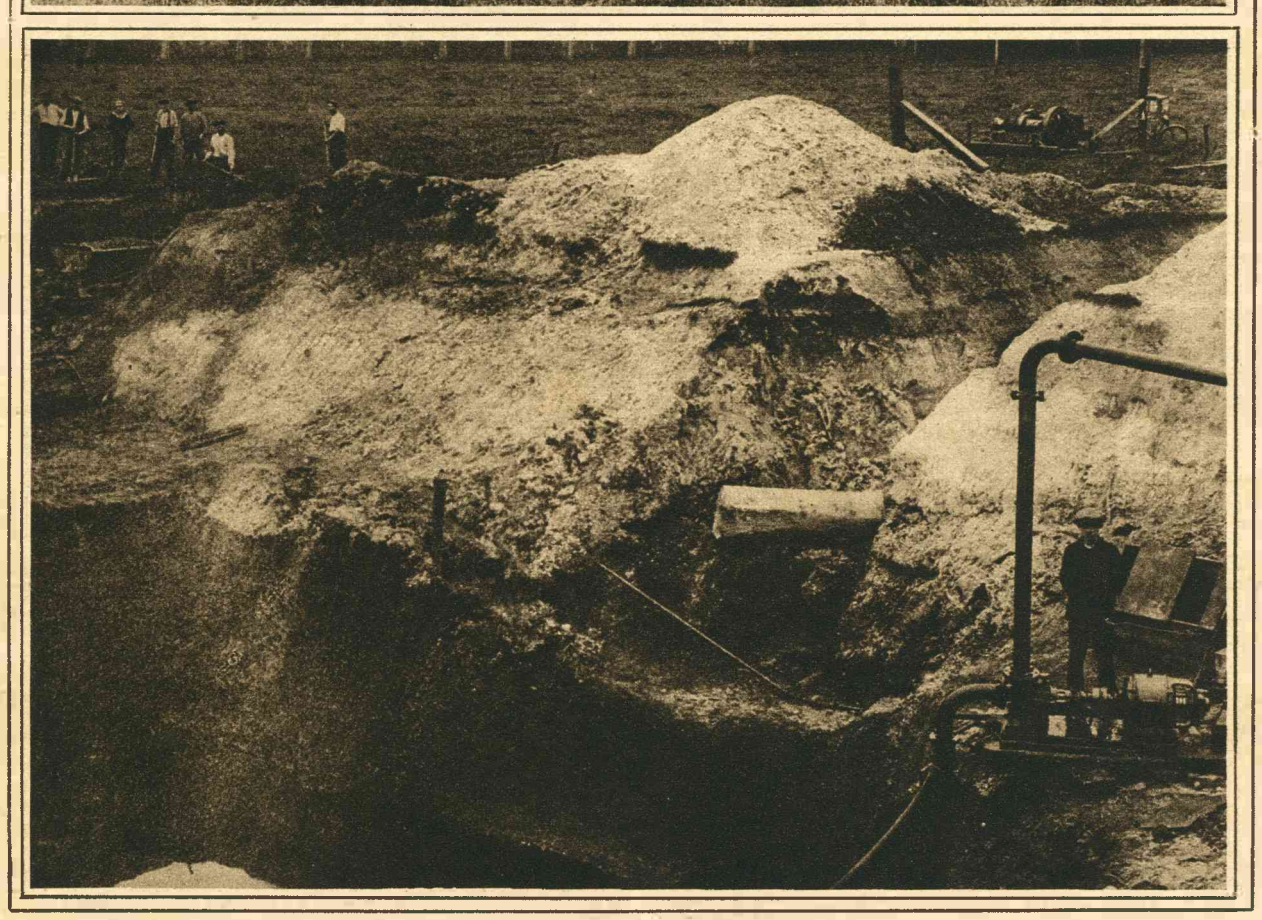
„Vraagt U maar niet verder, Mijnheer. Ik zou er direct worden uitgezet, als ik tegen U praatte en U 't hem oververtelde."

Natuurlijk haastte ik mij, hem te verzekeren, dat zulk een bedoeling verre van mij was, doch dat ik er integendeel prijs op stelde, om te weten, of ik al-dan-niet met een goeden huiseigenaar te doen zou hebben, alvorens omtrent het huren van den kelder te beslissen. Indien de heer Ophorst n.l. een lastig man mocht blijken te zijn, met wien men spoedig onaangenaamheden kon krijgen, zou ik er niet aan denken, om mijn chocolade in dien kelder op te slaan, met 't vooruitzicht, binnenkort weder naar een andere bergplaats te moeten uitzien, wanneer tusschen Ophorst en mij omtrent kleinigheden kwesties zouden ontstaan!

Na deze geruststellende verklaring barstte de woordenvloed van den concierge los en begon hij zijn overkropt hart lucht te geven.

„'t Is een reuzen-O. W.-er, Mijnheer, een volmaakte plebejer. Vroeger is hij reiziger in verf geweest, maar door den oorlog is hij er bovenop gekomen. Hij heeft gescharreld en geknoeid met rubber en margarine, die hij aan de Duitschers verkocht heeft, en daar heeft hij schatten mee verdiend. Nu is 't de verwaandheid zelf! Hij commandeert je en snauwt je af, waar de honden geen brood van eten. Dag en nacht ben je voor hem in 't touw. 's Middags komen hier zoo'n paar mooie dames en die drinken likeurtjes en

DE EXPLOITATIE VAN BRUINKOOL.

Zooals men weet, worden er thans in het kolendistrict bij Heerlen (Limburg) ernstige proeven genomen met bruinkool. De delfstof, die langen tijd als vrijwel waardeloos werd beschouwd, blijkt een zeer goede brandstof te zijn, en het is zeer waarschijnlijk, dat de Eerste Nederl. Bruinkoolexploitatiemaatschappij „Carisborg" hare pogingen met een welverdiend succes bekroond zal zien. Onze foto's geven, boven: Een boring, om de dikte van het dek en de kolenlaag te bepalen. Beneden: Een proefexploitatie, waaruit reeds 25 wagons van de kostbare brandstof werden gedolven.